

NI,
NAGU
MULLE
MEELDIB

New York Timesi bestsellerite autor

ANN AGUIRRE

Ann Aguirre
I Want It That Way
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Ann Aguirre
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M12304215
ISBN 978-9949-25-855-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Pühendusega Leigh Bardugole,
kes räägib armastusest, justkui oleks see küsimus,
millele tarvis vastata.
Ja nii ma siis proovisin.

PÄRAST

Romantiline kohtumine käib asja juurde, kas pole?

Tüdruk komistab ja poiss püüab ta kinni, jäädakse koos lifti kinni või unustab tüdruk oma telefoni baari ja poiss viib selle talle tagasi. Hiljem, kui inimesed küsivad kohustusliku küsimuse „Kuidas te kohtusite?“, räägib naine esimese poole ja mees lõpetab või vastupidi, samal ajal kui teised kuulavad ja imetlevad, et nad endiselt koos on. Minul sellist lugu ei ole – või tähendab, mul on *lugu*, ent see kuulub vaid mulle ja pole kedagi, kes mu lauseid lõpetaks.

Nii, nagu mulle meeldib.

Eks?

KESTEL

Esimene peatiikk

Esimest korda Tyd nähes kukkusin ma trepist alla ja tegin oma püksid katki.

Mõni ebausklik inimene nimetaks seda halvaks endeks. Temal polnud asjaga muidugi midagi pistmist, see oli lihtsalt ajastuse viperus. Samal ajal kui mina ja Lauren diivaniga maadlesime, astus koridori noormees, keda ma pidasin uueks naabriks. Tal olid kastanpruunid juuksed, pruunid silmad ja tugev lõuajoon, kaetud õrna kuldse habemega. Mul on punapeade vastu alati nõrkus olnud, usutavasti, kuna kasvasin koos Harry Potteri filmidega üles. Lisaks sellele oli ta pikk ja sale, askeetlikult vormitud näojoontega nagu spartalik sõdalane, kes tunneks end mõne laeva ninas väga koduselt. Okei – võib-olla ma olin tol nädalal liiga palju vaadanud seriaali „Viikingid”.

Mees vaid ohkas, kui meid tolle raske mööblitükiga kaklemas nägi, ning puges kõikjal laiali olevate pappkarpide vahelt oma postkasti kontrollima. Ei ainsatki „tere” ega „tere tulemast majja”. Olin poolel teel trepist üles, vinnasin omapoolset otsa, kui järsku näpud alla andsid ja

diivan minema lihkus. Tegin veel kiire sööstu – mööda – ja kukkusin sohvale järele. Lauren kargas eemale nagu kelgu eest slaalomirajal ning pruun tartaanmustriga koletis põntsus mulle teed tehes tagasi koridoripõrandale. Diivan jäi napilt enne seina seisma, minul nii palju õnne ei olnud. Olin kolimispäeva auks jalga pannud mugavad vanad püksid, mis aga kord-paar liiga palju pesta olid saanud, otsustades selle kärina põhjal, mis kõlas, kui ma vastu seina pörkasin ja otse Laureni jalge ees maandusin.

Sõbranna aitas mu suuril silmil püsti.

„Said sa haiget?”

„Kõigest mu uhkus ja vaagnaluu,” pomisesin vastu.

Lauren kallutas pead, vaadates tööhunnikut, mis meid veel ees ootas. „Äkki peaksime ootama, kuni mehed oma õllekäigult tagasi jõuavad?”

Silmitsesin sissekäigu ümber tekkinud segadust, mõistes, kui palju ebamugavust see naabritele tekitas. „Me ei saa seda päris nii ka jätta.”

„Ma aitan teid selle diivaniga.” Mis tervitustesse puutub, siis polnud see just kõige soojem. Pahur punapea tüüris oma triiksärgi käiseid üles käärides meie poole, paljastades väga kenad käsivarred: kergelt päevitunud ja kaetud kastanitooni karvaudemetega, peened, ent tugevad esileküündivad randmeluud. Tema käed olid sama veetlevad, pikkade sõrmedega ja elegantised, olemata samas üleliia hoolitsetud. Noh, juhul kui selline asi meeldima peaks. Mul ei õnnestunud tavaliselt inimeste vanust ära arvata, aga tema kontori-riiete põhjal otsustades oli tal kooliga ühel pool.

Väikse hilinemisega mõistsin, et olin teda kolmkümmend sekundit liiga kaua silmitsenud.

„Kui sa nii arvad.”

„Ära muretse. Ma lähen ees ja tõmban selle üles.”

„Aitäh,” ütles Lauren, „me eelistaks mitte kohe esimesel päeval sohvamõrvariteks saada.”

Kuna olin seljaga vastu seina, siis pääsesin avalikust häbistamisest, kui uus naaber oleks mu pandaga aluspükse märganud. Ty libises must mööda ja upitas üksi diivani paari astme võrra ülespoole. Me Laureniga tegime koostööd ja ikka palju lihtsam oli, kui tema raske- mat otsa tõmbas. Manööverdasime sohva pea probleemideta teisele korrusele, kus PP peatus.

„A või B?” küsis ta.

„B.”

Ma väärin humoorika sõnavahetuse peaauhinda.

Ty noogutas ja aitas meil diivani koridorist korterisse kanda. Olime ukse lahti jätnud, kuna sees polnud peaaegu mitte midagi. Enamik asju ummistas endiselt välisuksest. Max ja Angus tegid kohe säared, kui kõik sai tühjaks laaditud: minu auto, Anguse auto ning rendikaubik. Pärast seda kadusid nad tuulekiirusel, tuues vabanduseks, et koos pitsa ja külma õllega ning veidi vines olles on kolimine lõbusam.

„Te olete otse minu kohal.” Ta ei paistnud selle üle just ülemäära rõõmustavat.

Vaatasin Laurenit poole „Mis selle tüübi probleem on?” pilguga. Ta kehitas õlgu.

„Mina olen Nadia.”

Ta ei öelnud selle peale esimese hooga midagi, seega tegi Lauren katset: „Ja mina olen Lauren.”

„Ty,” lausus ta viimaks, justkui oleks sellega mingile pikaajalisele mobiililepingule alla kirjutanud.